

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 104.832 van 19 maart 2002
in de zaak A. 93.074/XIV-3893.**

In zake : XXX,
 wonende te 2140 BORGERHOUT,

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Armeense nationaliteit, op 28 juni 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2000 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 7 april 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 7 juli 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 31 december 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 februari 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. HECTORS, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur Ch. LECHAT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, is in België binnengekomen op 29 november 1998 en heeft zich de volgende dag vluchteling verklaard.

1.2. Op 7 april 1999 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 22 mei 2000 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 7 april 1999 tot weigering van verblijf. Dit is de bestreden beslissing. De motivering van deze beslissing luidt als volgt :

“Betrokkene werd verhoord op 14 juni 1999, op 16 augustus 1999 en op 9 mei 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Armeense taal machtig is.

Betrokkene, geboren in Baku (Azerbeidzjan) en van Armeense origine, verklaarde tot 1988 in Azerbeidzjan gewoond te hebben en nadien in Rusland. Hij zou Rusland verlaten hebben omwille van de problemen die betrokkene er zou gehad hebben met de burgemeester en buurtbewoners van het dorp Argamakov. Betrokkene zou in maart 1988 naar Rusland verhuisd zijn om er te werken. Omwille van het Armeens-Azerisch conflict zou hij niet meer teruggekeerd zijn naar Azerbeidzjan en in Rusland blijven wonen zijn. De eerste jaren zou hij er illegaal gewoond hebben, maar vanaf 1994 zou betrokkene zich officieel ingeschreven hebben daar de identiteitscontroles in Rusland toegenomen waren. Tot zijn vertrek zou zijn inschrijving om de zes maanden vernieuwd zijn en hij zou in het gemeentehuis vernomen hebben dat hij vanaf 1999 een definitieve propiska zou krijgen. Betrokkenes problemen zouden begonnen zijn op 4 november 1998. Betrokkene zou als zelfstandig metser door de chef van een betonfabriek (en tevens dorpsvoorzitter) gevraagd zijn onder contract een kerk af te breken. Eerst zou betrokkene dit geweigerd hebben daar hij Christen was, doch nadien zou hij toegestemd hebben. Samen met vier arbeiders zou hij aan de afbraak begonnen zijn maar de

buurtbewoners zouden hevig geprotesteerd hebben. De politie-inspecteur van de wijk zou ter plaatse gekomen zijn, waarna iedereen naar huis zou gegaan zijn. Dezelfde avond zouden tien tot vijftien buurtbewoners betrokkene komen opzoeken zijn en het zou opnieuw tot een gevecht gekomen zijn. Betrokkene zou niet ernstig gewond zijn, maar zijn zwangere vriendin zou een stamp gekregen hebben in de buik. Betrokkene, de broer van zijn vriendin en een vriend zouden door de politie meegenomen zijn naar het politiebureau, waar betrokkene zou geslagen zijn met een gebroken tand en blauwe nagel tot gevolg. Betrokkene zou uitgelegd hebben dat hij enkel zijn job deed waarop de politie naar de dorpsvoorzitter zou gebeld hebben die zou gezegd hebben dat er geen contract bestond en dat betrokkene de kerk op eigen initiatief wilde afbreken. Vervolgens zou betrokkene nadat hij zijn paspoort en rijbewijs afgegeven had en een papier ondertekend had dat hij de regio niet zou verlaten, vrijgelaten zijn. Nadien zou betrokkene naar het ziekenhuis gegaan zijn waar zijn vriendin lag en hij zou vernomen hebben dat zij een miskraam gehad had (nadien stelde betrokkene dat hij dit de dag na zijn bezoek vernomen heeft). Betrokkene zou naar huis gegaan zijn en zou daar van de wijkagent gehoord hebben dat er een dossier geopend was op beschuldiging van het vernietigen van een kerk en opzettelijke slagen en verwondingen. De wijkagent zou hem de goede raad gegeven hebben de stad te verlaten. Dit zou betrokkene gedaan hebben en hij zou naar een vriend in Penza gegaan zijn, waar hij zou gewoond hebben tot zijn vertrek naar België. Betrokkene zou op 28 november 1998 op aanraden van zijn vriend met een vrachtvliegtuig richting België vertrokken zijn en hij zou hier dezelfde dag aangekomen zijn. Betrokkene vroeg asiel aan op 30 november 1998. Betrokkene is in het bezit van zijn geboorteakte en een werkattest afgeleverd op 3 september 1998. Betrokkenes opeenvolgende verklaringen op het Commissariaat-generaal zijn onderling ernstig tegenstrijdig en ze zijn eveneens tegenstrijdig met zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken zodat kan getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Zo stelde betrokkene op 9 mei 2000 op het Commissariaat-generaal dat hij na zijn vrijlating zijn vriendin in liet ziekenhuis bezocht heeft en dat hij er drie uur bleef. Ze zou pijn gehad hebben in de buik maar ze zou de baby nog niet verloren zijn (verhoorverslag Commissariaat-generaal III, p.3a en 3b). Later zou hij per telefoon van een vriendin van zijn vriendin vernomen hebben dat zij een miskraam had gehad (Commissariaat-generaal III, p.4b). Op het Commissariaat-generaal op 16 augustus 1999 beweerde betrokkene echter dat zijn vriendin op de dag dat hij haar bezocht had, de baby reeds verloren was (verhoorverslag II, p.2b). Op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde betrokkene dan weer dat hij na het incident zijn vriendin wilde bezoeken maar dat hij niet toegelaten werd en dat hij pas achteraf via zijn kennis Igor vernam dat zijn vriendin een miskraam had gehad. Op basis van deze tegenstrijdigheden kan reeds ernstig getwijfeld worden aan de waarachtigheid van de gebeurtenissen. Ook stelde betrokkene op het Commissariaat-generaal dat er na het gevecht één persoon meegenomen werd die gewond was aan het hoofd (verhoorverslag Commissariaat-generaal III, 2b), terwijl hij op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat er drie mensen gewond waren die naar het ziekenhuis moesten gebracht worden.

Verder stelde betrokkene dat de broer van zijn vriendin veroordeeld is tot twee jaar gevangenisstraf (verhoorverslag Commissariaat-generaal II, p.1) terwijl hij op een latere datum stelde dat hij veroordeeld werd tot één jaar (verhoorverslag Commissariaat-generaal III, p.4a). Ook stelde hij eerst dat samen met de broer van zijn vriendin iemand aan de kant van de buurtbewoners veroordeeld is voor zes maand (verhoorverslag Commissariaat-generaal II, p.1), terwijl hij in een later interview stelde dat er niemand anders beschuldigd werd (verhoorverslag Commissariaat-generaal III, p.4b). Op basis van bovengestelde tegenstrijdigheden kan geen geloof meer gehecht worden aan betrokkenes asielrelaas.

De documenten die betrokkene ter staving van zijn asielaanvraag voorlegde, namelijk zijn geboorteakte en werkattest, kunnen niets aan bovengestelde vaststellingen wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt, de

Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 7 april 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.”.

2. Over de ontvankelijkheid.

2.1. Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken in zijn nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid opwerpt met betrekking tot de bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat de Minister zijn verweer enkel noodzakelijk acht voorzover het bevel om het grondgebied te verlaten wordt aangevochten; dat hij bij brief van 3 oktober 2001 afstand doet van deze exceptie;

2.2. Overwegende dat in zijn nota de Minister van Binnenlandse Zaken verder stelt dat onderhavig annulatieberoep niet ontvankelijk is omdat het geen uiteenzetting van de feiten en middelen bevat overeenkomstig (artikel 2, §1, 2/ van) het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State; dat uit de bespreking van het middel blijkt dat verzoeker wel degelijk een uiteenzetting van een middel, met name de schending van de motiveringsplicht, geeft, zodat de exceptie dient te worden verworpen;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1. Overwegende dat verzoeker als enig middel aanvoert :

“Gebrekkige motivering :

Schending art. 63/3 van de Vreemdelingenwet.

Art. 63/3 par. 1 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen een bevestigende beslissing, of een beslissing tot een verder onderzoek kan nemen en dat hij dit in principe moet doen binnen de 30 dagen na de indiening van het dringend beroep.

Hoewel deze termijn niet op straffe van nietigheid is voorgeschreven is het duidelijk dat de wetgever een korte termijn heeft vooropgesteld waarin een dergelijke beslissing moet genomen worden opdat de asielzoeker binnen een korte termijn zekerheid zou krijgen over zijn lot.

In casu dient vastgesteld te worden dat er tot 3 interviews zijn geweest van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en dat er meer dan een jaar verlopen is tussen het ogenblik dat er beroep werd aangetekend en de uiteindelijke beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen

Verzoeker meent dat er in die omstandigheden niet tot een eenvoudige bevestigende beslissing kan gekomen worden, daar waar er in feite, zonder dat er dergelijke beslissing genomen werd of betekend is geworden, een verder onderzoek is gebeurd. Dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen de facto dus in de tweede fase van de procedure is opgetreden terwijl formeel nog het ontvankelijkheidsonderzoek aan de gang zou zijn geweest.

Hierdoor zijn de rechten van verzoeker aangetast.

Immers na een beslissing tot verder onderzoek, ontstaan er beroepsmogelijkheden bij de Vaste Beroepscommissie terwijl er voordien enkel beroepsmogelijkheden voorzien zijn bij de Raad van State.

Verzoeker is van oordeel dat door het enkele feit dat de beslissing over de ontvankelijkheid meer dan een jaar op zich heeft laten wachten en het feit dat er 3 voorafgaande interviews zijn geweest bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen, dat de facto geoordeeld is geweest dat er een verder onderzoek noodzakelijk was zonder dat desbetreffend een beslissing is getroffen.

De huidige beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen is in strijd met art. 63/3 dat zegt dat binnen een termijn van 30 dagen een beslissing dient genomen te worden.

Dat alleszins dient vastgesteld te worden dat de termijn van 1 maand om te oordelen over de ontvankelijkheid van het verzoek tot erkenning, de normale termijnen behoorlijk overschreden zijn en dat dient geoordeeld te worden dat men de facto in het stadium van het verder onderzoek was beland.

Bijgevolg kon geen bevestigende beslissing zonder meer getroffen worden.

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen stelt dat er verschillende tegenstrijdigheden zouden terug te vinden zijn in het relaas van verzoeker.

Verzoeker kan het daar niet mee eens zijn.

In de eerste plaats is er de kwestie van de miskraam van de vriendin van verzoeker.

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen meent dat er tijdens de verschillende verhoren in dat verband tegenstrijdige verklaringen zouden zijn afgelegd.

Verzoeker meent dat dit geenszins het geval is.

Er moet vastgesteld worden dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen absoluut geen rekening houdt met het feit dat dergelijke feiten naargelang van het tijdsperspectief op verschillende wijzen kunnen verteld worden.

Zo is er helemaal geen tegenstrijdigheid tussen de verschillende verklaringen die in verband met de zwangerschap en de miskraam werden afgelegd.

Afhankelijk van het tijdstip waarop men zich plaatst is het perfect mogelijk te stellen dat er effectief nog geen miskraam was maar dat de baby toch reeds verloren was. Medisch gezien is het inderdaad mogelijk dat dokters een miskraam kunnen voorspellen, feit dat geïnterpreteerd kan worden alsdat de baby geen kans tot overleven meer heeft, zonder dat reeds effectief er een miskraam is geweest.

Dat dit de schijnbaar tegenstrijdigheden in het verhaal van verzoeker verklaart, maar dat op die basis er zeker niet toe kan besloten worden dat het verhaal van verzoeker aanleiding zou geven tot vaststellingen dat dit bedrieglijk zou zijn geweest.

Verder is het evenmin tegenstrijdig te beweren dat 1 persoon, gewond aan het hoofd, werd meegenomen en op een later ogenblik te stellen dat er 3 personen gewond werden en naar het ziekenhuis werden gebracht.

Verzoeker heeft immers niet gezegd dat de persoon die aan het hoofd gewond werd, naar het ziekenhuis werd gebracht. Hij zei enkel dat deze persoon werd meegenomen. Dat ook hier dus geen tegenstrijdigheid kan vastgesteld worden.

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen besluit bijgevolg tot tegenstrijdigheden terwijl het de facto niet om tegenstrijdigheden gaat, zodat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen volkomen onterecht tot het besluit kwam dat de aanvraag van verzoeker bedrieglijk zou zijn.”;

3.2.1. Overwegende dat in zijn enig middel verzoeker de schending aanvoert van de motiveringsplicht, en meer bepaald van artikel 63/3 van de Vreemdelingenwet; dat verzoeker stelt dat de in de bestreden beslissing opgenomen tegenstrijdigheden de facto geen tegenstrijdigheden zijn, en dat de in artikel 63/3 van de Vreemdelingenwet vooropgestelde termijn van 30 dagen ruimschoots overschreden werd, niettegenstaande dit geen op straffe van nietigheid voorgeschreven termijn betreft; dat verzoeker van oordeel is dat de facto geen bevestigende beslissing meer kon worden genomen, doch dat ervan uitgegaan mag worden dat eigenlijk geoordeeld werd dat verder onderzoek noodzakelijk was, vermits verzoeker tot

driemaal toe werd opgeroepen voor een verhoor, en er meer dan een jaar verliep tussen het instellen van het dringend beroep en het nemen van de bevestigende beslissing;

3.2.2. Overwegende dat uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst verzoekers verklaringen uiteenzet die deze laatste heeft afgelegd tijdens de opeenvolgende verhoren; dat vervolgens de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing de motieven weergeeft waarop hij zijn bevestigende beslissing steunt; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tenslotte in de bestreden beslissing stelt dat hij op basis van de bovenvermelde motieven van oordeel is dat de aanvraag van verzoeker bedrieglijk is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, en dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied van het Rijk te weigeren, zodat er geen ernstige en aantoonbare gronden zijn die wijzen op een risico van schending van de Vluchtelingenconventie;

3.2.3. Overwegende dat uit een samenlezing van de stukken van het administratief dossier en de bevestigende beslissing blijkt dat de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bevestigende beslissing vermelde motieven, steun vinden in het administratief dossier; dat de door verzoeker in zijn verzoekschrift uiteengezette verklaring voor bepaalde van de in de bestreden beslissing opgesomde tegenstrijdigheden (met betrekking tot de miskraam van zijn vriendin en het aantal personen dat gewond werd) trouwens weinig aannemelijk klink, en voormelde tegenstrijdigheden in ieder geval niet op afdoende wijze weerlegt; dat verzoeker bovendien nalaat de overige vaststellingen (met betrekking tot de veroordeling van de broer van zijn vriendin en de voorgelegde documenten) te weerleggen; dat er dan ook moet worden afgeleid dat de bestreden beslissing genomen is in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de motivering van de bestuurshandelingen, aangezien zij aldus de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen; dat de motivering de beslissing dan ook lijkt te kunnen dragen en bijgevolg afdoende en deugdelijk is;

3.2.4. Overwegende dat, wat de door verzoeker ingeroepen schending van artikel 63/3 van de Vreemdelingenwet betreft, uit de inhoud van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker alle kansen heeft gekregen om zijn verhaal als kandidaat- vluchteling op exhaustieve wijze uiteen te zetten tijdens zijn verhoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat dit feit wordt bevestigd door de gedetailleerde notities die tijdens de drie opeenvolgende verhoren werden genomen door de interviewers; dat er dient te worden aangenomen dat het beoordelen van de termijn waarbinnen een beslissing werd genomen, in concreto moet gebeuren aan de hand van de specifieke omstandigheden van de zaak; dat bij de beoordeling van de redelijke termijn rekening dient gehouden te

worden met de mogelijkheid van het bestuur om over alle feitelijke gegevens, inlichtingen en adviezen te beschikken die het moeten mogelijk maken met kennis van zaken te beslissen; dat zowel de concrete gegevens van de zaak als de houding van de partijen betrokken worden in de beoordeling; dat uit de samenlezing van de stukken blijkt dat verzoeker op 8 april 1999 dringend beroep instelde bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat hij een eerste maal werd geconvoceerd op 9 mei 1999, een tweede maal op 14 juni 1999, en een derde maal op 16 augustus 1999, en dit om hem de mogelijkheid te bieden eventueel nieuwe feiten of gebeurtenissen uit zijn asielrelaas te melden, en dit teneinde bij het nemen van de beslissing rekening te kunnen houden met de actuele vrees; dat, gelet op de grote toevloed van asielzoekers en de verplichting om iedere aanvraag afzonderlijk te onderzoeken, dient te worden aangenomen dat er geen onredelijke lange termijn verlopen is vooraleer de bestreden beslissing werd genomen; dat bovendien dient te worden aangestipt dat overeenkomstig artikel 63/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, tijdens de termijn waarbinnen men een dringend beroep kan instellen bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, alsmede tijdens de duur van het onderzoek, alle maatregelen tot verwijdering van het grondgebied die zijn genomen ten opzichte van de vreemdeling, geschorst worden; dat dit betekent dat verzoeker tijdens zijn verblijf in België, in afwachting van de behandeling van het dringend beroep, in de mogelijkheid werd gesteld om aanvullende stukken ter staving van zijn asielaanvraag te verzamelen, zodat moet vastgesteld worden dat de verstreken termijn aan verzoeker geen nadeel heeft toegebracht; dat rekening houdend met de uitgebreide motivering waarop de bevestigende beslissing steunt, besloten kan worden dat de bestreden beslissing op zorgvuldige wijze is genomen; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen derhalve op ernstige en zorgvuldige wijze het geheel van verzoekers verklaringen heeft onderzocht; dat het oordeel van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook niet kennelijk onredelijk is; dat het enig middel niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negentien maart tweeduizend en twee, door :

de HH. A. BEIRLAEN, kamervoorzitter,
 K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.